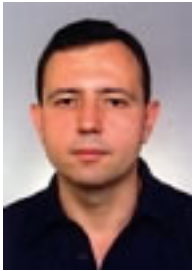

„Од тренутка када нека моћна група у друштву преузме на се испирање мозга свом народу, она не само што искључује народ као учесника у стварању јавног мњења, него докида сваку могућност постојања истинског јавног мњења, замењујући га идеологијом која интересе те моћне групе приказује и намеће као истину.“

Ђуро Шушњић

Идеолошки апарат државе

Свака власт, па и у демократским земљама, под својом контролом има оно што су својевремено западни социолози марксистичког усмерења, основано, назвали идеолошки апарат државе. Уз његову помоћ постиже се да идеје до којих је стало владајућим структурама, постану или остану доминанте у друштву. А те идеје, уз слој који се односи на, ма колико субјективну и страначку, ипак интерпретацију јавног интереса, имају и компоненту која је одраз партијских и личних интереса владајућих. У истински демократским системима тежиште је на првом, али нема земаља, шта год се тврдило, у којима је превазиђено друго.

Идеолошки апарат државе не чине само образовни систем и државни медији, већ и многе друге институције. Примера ради, преко министарства културе или одговарајућих агенција, влада може у жељеном правцу да усмери рад многих невладиних, било профитних или непрофитних, организација. Ко даје новац за снимање филмова, организовање разних манифестација или штампање књига, итекако се пита шта ће се снимати и штампати, какве ће изложбе бити организоване, и који гости ће бити позивани из иностранства, колико год да се прича о независности уметника, издавача, медија!

Многе невладине организације су посредно укључене у свеобухватни државни систем

распростирања пожељних идеја, а бар онолико колико су НВО корисне на домаћем терену, важне су и када се ради о ширењу погодних вредности у иностранству и борби за националне интересе у туђем дворишту! Не треба ни рећи, све озбиљне државе, а камоли САД, имају делотворне филијале и трансмисије свог идеолошког апарата у иностранству (медије и формално националне НВО које, под изговором да се боре за демократију, права мањина и слично, заступају америчке националне интересе).

Но, пропагандна офанзива обично не пролази без дефанзивних мера. Иностране филијале идеолошког апарата САД обично се суочавају са противдејством администрација земаља у којима делују, ако на било који начин угрожавају интересе тих држава. Било тако што се будно надгледа њихово финансирање из иностранства (и то суштински а не само формално, што у оф-шор ери много не значи), или, чак и тако, да се директно онемогућава њихова делатност. Одлучне одбрамбене мере против иностраног офанзивног идеолошког апарата не предузимају само земље које заговарају концепт суверене демократије, као што је нпр. Русија, већ и неке државе чланице ЕУ (нпр. Грчка или Кипар).

Поред тога што разним методама отежавају, па и спречавају деловање туђег идеолошког апарата на својој територији, поменуте земље настоје и да учине што делотворнијим свој национални систем убеђивања. Настоје да прецизно дефинишу какву, у најширем смислу схваћену, културну политику желе да воде (наравно полазећи од виталних националних интереса) и да у складу са њом финансирају, и на друге начине усмере што већи део цивилног друштва и друге релевантне организације (филмске куће, галерије, позоришта). Не треба ни рећи, подразумева се да у нормалним земљама, државне институције, чак и из домена културе, и без тога поступају у складу са опредељењима владе и у духу уставног поретка.

Српски тим без голмана

Србија, нажалост, спада у ред малобројних земаља које не воде ни на свом терену политику систематске заштите и промоције националних вредности, односно парирања деловању иностраних идеолошких апарата, а камоли да спада у ред оних држава које воде (контра)офанзиву у иностранству. А морала би на неки начин и то да ради, с обзиром на то да спада међу ретке земље чији је територијални интегритет директно угрожен, а то је случај и са другим њеним виталним националним интересима (подривање дејтонског статуса Р. Српске, чији је Србија гарант, као и угрожавање права српског становништва у Црној Гори, Хрватској, Федерацији БиХ).

Док је Слободан Милошевић био на власти, идеолошки апарат државе био је отворено у функцији режима. После промене власти крајем 2000. године, тај апарат, уместо да буде дефинисан на новим основама, и демократизован утолико што би био умањен простор за његову партијску употребу, а у већој мери био подређен државним и националним интересима, брзо је доведен у стање дезоријентисаности, па и делимичног распадања. Уосталом, и интерпретација националних интереса остала је у партијском домену, а није ништа предузето да се бар око њихове сржи постигне консензус релевантних политичких играча.

Нова власт је била хетерогена – у њој су седели они који су били анационални, антинационални, и они, више или мање, национално опредељени – па је и идеолошки апарат државе убрзо постао конфузан. Поцепан по партијским критеријумима, стављан је у функцију борбе око власти, партнера у власти! Уз то је и додатно био пољуљан од дела „наших“ НВО делатника, медија и политичара, агресивним наметањем става да је патриотизам превазиђен, а на техничком нивоу био је делимично паралисан спровођењем непромишљених реформи, мешетарењем разних страних и њима подређених домаћих „експерата“, обрадом и поткупљивањем дела кадрова, итд.

Под изговором да се наше институције које директно или индиректно чине део националног механизма убеђивања унапређују, односно реформишу у духу модерног демократског друштва, много тога се чинило (и чини се) да тај механизам буде обесмишљен. Циљ је да људи који раде у идеолошком апарату државе, национално свестан део власти, па и јавност у целини, умисле да у отвореном, савременом друштву, важне институције не служе националним интересима, као што је то раније био случај (а при томе се прећуткује да у озбиљним државама са много већом демократском традицијом од наше, итекако и даље њима служе).

Све у свему, није чудо да смо дошли до шизофрене располућености идеолошког апарата наше државе, тако да исто вече када је РТС емитовао патриотски прилог о положају Срба на Косову и Метохији, гост Другог дневника буде Бора Ћосић, како би промовисао свој роман препун мржње према српском народу! Или, да док се држава бори за одбрану свог територијалног интегритета, продуцентска кућа која је део пропагандних структура бриселског естаблишмента, на јавном сервису добија ударне термине да, између осталог, приказује карту Европе са тзв. државом Косово!

Евроатлантски тим са српским појачањем

Док власт није могла да се сложи око тога куда Србија треба да крене, „наше“ НВО организације и медији, који су део америчког глобалног идеолошког апарата, тачно су знали шта им је чинити. Не само што су имали визију како да ефикасно пропагандно делују, већ и на који начин да обезбеде свој будући статус. Позивајући се на „првоборачки“ стаж у вези са рушењем Милошевићевог режима – уз то, усиљено намећући лажну слику да су били борци за демократију, а не туђе геополитичке интересе – изборили су се за статус српских „светих крава“.

Агресивно су наметали (и намећу) представу о себи као о стожеру демократије и заштите људских права, и став да је мерило наше тзв. европеизације то да они могу да раде шта год хоће, а да им се нико из редова власти активно не супротставља, односно, да се не даје одговарајући простор за деловање медијима и много већем патриотски оријентисаном делу грађанског друштва. У противном, тврде, ради се против европске будућности Србије!

Док је „наш“ евроатлантски апарат индоктринације, потпомогнут од безрезервно проамерички настројених политичких чиниоца (којих, додуше асиметрично, има у разним партијама), тако деловао, и они политички фактори који нису равнодушни према судбини нашег народа, кокетирали су са мондијалистичким центрима моћи, односно, настојали да им се не замере тако што ће не више ометати, већ недовољно помагати, деловање трансмисија њихових идеолошких апарата у Србији. Чак је и влада у којој је ДСС имао преовлађујући утицај, дуго остављала непропорционално велики простор за деловање путем државних медија, разним Хелсиншким одборима, ЈУКОМ-има, Грађанским иницијативама, односно, допустила је расподелу националних и осталих телевизијских фреквенција, умногоме, у складу са вољом западних душебрижника.

У таквим околностима, локални евроатлантски идеолошки апарат бивао је све способнији да игра значајну улогу у нашим партијским надметањима. Олаким попуштањем наших владајућих структура – због потребе да враћају дугове онима који су им помогли да дођу 2000. године на власт или због страха да их не наљуте – поменути апарат је добио велики капацитет да сатанизује оне политичке снаге које не поступају онако како њему или његовим менторима одговара.

Када би својим, тек повремено, енергичнијим деловањем, национално опредељени делови власти нешто и успевали да постигну, ипак би допуштали да изнад њихових глава буде постављен Дамоклов мач, који непрекидно прети да се откине са танке нити

на којој виси, и уништи, све заједно са његовим творцима, дело које је мукотрпним залагањем створено. Штавише, када би схватили да „ко са ђаволом тикве сади, о главу му се обијају“, већ би глава страдала.

Српске паре за антисрпску пропаганду

Сада смо отишли још један корак даље – дозволили смо да у нашу главу буде уграђен „чип“. На име надокнаде за учешће у предизборној кампањи, најекстремнији део евроатлантског идеолошког апарата – онај који је покретан аутошовинистичким мотивима – добио је представнике у српској власти, и то у ресору који је од кључног значаја за остваривање утицаја на нацију. На то нас је недавно упечатљиво подсетио Бранислав Димитријевић, помоћник министра културе, који је у једној РТС-овој емисији здушно подржао, несумњиво, антисрпске ставове Борке Павићевић.

Да ствар буде још гора – док српска власт већ годинама систематски не ради на креирању патриотског расположења јавности (а и у Милошевићево доба то је рађено са променљивим интензитетом, и без нужног радикалног одбацавања антисрпског титоистичког наслеђа), и омогућава иностраним идеолошким апаратима да несметано делује на нашој територији – антисрпске невладине организације, које су део тих апарата, користе наше ресурсе за своје циљеве.

На основу личних веза са владајућим структурама, потребе власти да се додвори глобалним моћницима, али и њиховог директног лобирања за своје овдашње штићенике, вештине у писању пројеката од стране активиста овдашњих мондијалистичких НВО, оне успевају да дођу до значајних средстава из владиних извора. Тако, уз велики медијски утицај и фондове из иностранства, користе и средства која се од нас прикупљају на име пореза, за деловање против виталних интереса наше земље и нашег народа!

Није без основа, бар на многим подручјима, мисао немачког филозофа Освалда Шпенглера: „Мир је продужетак рата другим средствима“. Отуда, испада не само да допуштамо онима што су нас бомбардовали да против нас неометано и даље спроводе агресију другим средствима, већ и да њу умногоме сами финансирамо! Сетимо се само шта је радио тзв. културни центар REX, током ратова изазваних нелегалном сецесијом Хрватске и БиХ, односно негирањем уставног права српског народа на самоопредељење, и имајмо у виду да се та институција већ пар година налази на буџетским јаслама! Подсетимо се до које мере пропагандним ратним флоскулама оних

народа са којима смо ратовали током деведесетих година, подилази филм „Турнеја“, и не заборавимо да је он финансиран из републичких фондова за филмско стваралаштво!

Крајне је време за отрежњење

Хилари Клинтон једва да је села у фотељу државног секретара САД, а већ нам прети. Недавно је рекла о Балкану: „Нећу дозволити да тамо остане недовршен посао, с обзиром на све учињено деведесетих година“. А не треба нам много маште да замислимо шта она има у виду под обављеним послом.

У новонасталим геополитичким околностима, САД више не могу да нам силом наметну своју вољу, међутим, то могу да постигну упорним деловањем свог идеолошког апарата! Зато наши евроатлантисти сваким даном постају све агресивнији. На њима је да покушају да обаве посао који Вашингтон не може да уради директно. Да нас натерају да се помиримо са, наводним, губитком Косова и Метохије, да прихватимо даље суштинско, ако не и формално дробљење Србије, да дигнемо руке од Републике Српске и историјски утемељеног српског карактера Црне Горе. И уз све то, да нам мало по мало промене национални идентитет, тако да постанемо неки аморфни „Евросрби“.

При томе нас још убеђују да су они патриоте! Да је за нас добро да пристанемо на оно што до сада још нико није својевољно прихватио. И још да се идентификујемо са интересима оних који негирају наше интересе, па и да се укључимо у НАТО, како би, ако затреба и својом крвљу дали допринос енергетској безбедности кључних евроатлантских играча, можда и у сукобу са нашим традиционалним пријатељима.

* * *

Док постоји држава постојаће и њен идеолошки апарат, само је питање колико ће водити рачуна о општим, а не само парцијалним интересима владајућих. Ако грађани већ морају да буду на неки начин „обрађивани“, нормално је да се и код нас, као и у свакој другој земљи, то чини у интересу државе. На начин да се код њих развија позитиван однос према земљи, и већинском народу, чије је она отелотворење, да се код грађана развија љубав према домовини и спремност да се за њу нешто учини. Несхватљиво је да

српска држава то не чини како треба, а да допушта, и то без обзира која партија има кључну улогу у некој од српских влада, да једна моћна група, за рачун иностраних центара моћи, готово као у тоталитарном систему, испира мозак народу и код њега подгрева осећање стида због своје националне припадности, неспремност да подржи своју државу, па и презир према њој.

У демократском друштву имају право да постоје и невладине организације које заступају ставове који нису у складу са вољом већине грађана, па и да делују у прилог интереса неких других земаља. Међутим, једна је ствар њихово право да тако поступају, а друга је да им се да огроман медијски простор и друштвени значај који је много већи од њихове специфичне тежине. Према нормама које важе на западу, утицај невладиних организација мора да буде у складу са њиховим чланством. У противном се сматра да се ради о ниподаштавању демократских начела, па и успостављању олигархијског модела владавине (а небитно је да ли се ради о финансијској или НВО олигархији), а ми добро знамо колико је мала друштвена база шачице екстра утицајних евроатлантских НВО организација (мање је и од гласачког тела ЛДП-а, јер за ту партију из ината гласају и многи људи који су у све разочарани), које доминирају српским медијским простором и бивају респектоване од политичких структура као богзна какав друштвени фактор.

Власт која прихвата да већински део српског народа буде на маргинама процеса стварања јавног мњења и да њени механизми убеђивања буду делимично под контролом антисрпских центара моћи (а и да нису антисрпски било би несхватљиво да их власт неке препушта), односно, да га не усмерава тако да целовито делује на национално конструктиван начин, пре или касније ће и сама платити цех. Све док они који мисле исто тако као Соња Бисерко или Наташа Кандић не преузму државно кормило, њихови евроатлантски ментори неће се смирити и стално ће желети да оду корак даље. Њихов овдашњи идеолошки апарат ће се, уз подршку НАТО мангупа у редовима власти, у згодном моменту окомити и на оне који су му до јуче били савезници (против некога ко им је деловао још мање подобан). Зато је дошло крајње време да се и владајуће структуре уразуме, ако не ради нас, онда ради себе.

Независно од њих, и ми сами морамо да почнемо много активније да делујемо. То треба да радимо у форми легалног грађанског удруживања, али и кроз колективну акцију ван постојећих институција, у виду неформалних друштвених покрета. Сваки насртај на наш идентитет и државност Србије од стране „нашег“ евроатлантског идеолошког апарата, треба да буде пропраћен јавним окупљањима, петицијама, организовањем перформанса, упућивањем саопштења медијима, бујицом текстова и свим другим ненасилним поступцима који нам се учине корисним. Такође, кад год за то постоји основ, треба у своје име или национално одговорних НВО да подносимо тужбе против оних који вређају наша национална и верска осећања. Добро би било и да анимирамо невладин

сектор, медије, као и државне институције, оних земаља и народа, који су исто тако као и ми, изложени вређању од стране овдашњих евроатлантских лобиста. Свако вређање и ниподаштавање Русије треба да буде обелодањено, како би институције те земље могле да се заложу да наши државни органи поступе на законит начин (у противном ће често прогледати кроз прсте бојовницима тзв. Друге Србије, јер се зна ко иза њих стоји). На исти начин треба поступати када се ради о насртајима на православну цркву, само треба куцати и на грчка, као и кипарска врата!

Наше незадовољство, не само у форми гунђања и повремених писања текстова, треба да буде усмерено и према медијима који су, из идеолошких разлога или неког рачуна, у функцији антисрпске пропаганде. Протести пред компанијама које се код њих рекламирају, уз претњу бојкотом њихових производа, итекако би у многим случајевима били успешно средство притиска. Бизнис је врло осетљив, и бежи од негативног публицитета, а медији су више него рањиви, поготово у кризним раздобљима када су маркетиншки приходи и тако озбиљно умањени, на пољу продаје рекламног простора. Сигуран сам, после кратког таквог деловања, било би много мање медијског простора за антисрпску индоктринацију.

Коначно, наши политичари који процењују да им се исплати да у некој мери узимају у обзир вољу антисрпских лобиста (чак ако и не деле њихове ставове), или бар да им се не замере тиме што ефикасно обуздавају њихово деловање, другачије ће поступати када буду свесни да постоје активни и снажни друштвени покрети који се супротстављају таквом опортунизму, а који ће настојати да на изборима буду кажњене оне снаге које се целовито не покажу као национално одговорне. Ту не треба да се ради о (прикривеном) деловању у корист једних странака, а против других, већ о стварању атмосфере, за цео свет осим када се ради о Србији, нормалне осетљивости на угрожавање националног идентитета и спремности да се томе успротивимо, и када су својом националном пасивношћу одговорне оне странке које су нам из неких других разлога симпатичне. Овако, владе се мењају, а макар посредно, држава Србија стално, више или мање, ради против себе и свог народа!

Волтер је рекао: „Одговорни смо за оно што радимо, али и за оно што не радимо“. Ако нисмо могли да се супротставимо отвореној агресији на нашу земљу, сада реално можемо и морамо да се одупремо настојањима да се над њом у миру успостави пуна духовна, па и права окупација! Један наш песник је својевремено, о нашој самодеструктивној пасивности, отприлике написао – Срби седе у кафани, ил' пијани, ил' закрани, а црни покров се шије за Србију. Крајње је време да схватимо да је тај покров скоро сашивен, и да се покренемо!